

Blog 131: Jalala geld

Ik ben bijna jarig en dat weet Facebook. Facebook doet iets wat mij en veel anderen stoort. Het begint een beetje te lijken op die mensen in de stad. Je herkent ze zo makkelijk. Het is een andere zoekende blik dan de jacht op 50 tinten kleurloos winterprut.

Je kunt dezer dagen niet rustig de stad, waar dan ook, rond survivallen zonder die tijdrovers van de postcodeloterij, Cliniclowns, Unicef, stichting help Pipo aan een taart en giro 666. Overtuigd bezig met hun missie aangevuld met ultieme looks, kamelentenen, opgespoten lippen en een gebrek aan ziel dwingen ze even heel kort om hun riedel te verkopen. Jij, als slachtoffer waar dan geen giro voor geopend voor geopend voor deze ultieme moraalridders van satan met engelenkrans, geeft als stuk onbenul toe wetende dat het heel even veranderd in 10 euro per maand of ik heb echt enorm haast want dat klinkt namelijk realistisch wanneer je met 17 tassen rondloopt en een portemonnee van uienleer. Als geoefende troep hyena's op jacht naar verse kadavers groeperen ze zich midden in het pad hopen niet herkenbaar te zijn tot ze je de blik geven. De blik die ik gebruik als killerclown. Jij, vrezend voor je salaris, negerend, hopen die ene stoere blik te geven, denkend het weerwoord te hebben, trapt er toch weer in.

Ik ben tegen dat soort wolven. Wolven van organisaties die sterven van het geld. Geld binnengesmokkeld met een foto van een Afrikaans jochie met drie vliegen op z'n voorhoofd en één op z'n oog. Achtergrond vakkundig weggeblurred, zwart/wit filter, twinkelt in z'n betraande ogen, de zon weerkaatsend. De foto die moet representeren hoe zwaar het leven daar is. Een foto gemaakt door een professionele fotograaf, pretenderend hoe nobel hij is met dit voor zijn lens. De gouden grens tussen arm en rijk weggevaagd, een foto in ruil voor een zak rijst gemaakt met een toestel van misschien wel 1000-en euro's, gevlogen in business-class, logerend in dat peperdure hotel tegenover die grens, zoekend naar dat moment. Dat moment waar die aasgieren jou mee lokken te doneren zodat ze vaker dit soort zakenreisjes kunnen boeken voor de hoge pieten die 4 van de 5 euro opstrijken. Maar wees gerust mijn vriend, want je steunt niet alleen de baas van Unicef, ook de rest van de andere haaien die teren van andermans bloed.

Nu ben ik bijna jarig en Facebook vraagt mij onderstaande foto. Want gul als ze zijn, doneren ze wel €5,- aan een door mij te kiezen goed doel. Blijkbaar is het wc papier op van de chef want 5,- euro...what the fuck. Chic, chic kan het zijn als je niet hoeft te kiezen tussen hun keuze. Ze doen hiermee precies hetzelfde als die mensen op straat. Ze drukken je de keuze op tussen zien lijden of mee teren op het geluk van de baas en het aanvullen van de jackpot, auto's, vakanties, tv's of 2500,- cash voor het hele vak. Het salaris van Gaston, de fotograaf die een nieuwe teelens heeft gezien zodat hij beter kan verbeelden hoe meisjes van 4 worden uitgehuwelijkt en verkracht door de rijken omdat God ze anders de hel in zal sturen.

Naar hel met dat volk, het maakt me boos. Wat dit alles te maken heeft met mijn kinderen? Niets, maar dat hoeft ook niet want dagboek gaat over papa. Papa is bijna jarig en boos. Maar papa kan blij worden. Wil je echt goed doen, kijk eens naar vrijwillige organisaties. Dierenambulance, beschermde wieg, Google gewoon eens. Doneer daar, tank hun bus eens vol omdat ze dat zelf moeten betalen, breng eens die oude lakens naar een asiel, schep eens een kop soep in bij het leger des Heils desnoods.

Mag ik even je tijd? Prima, doe eens een kunstje dan!